

ג'יין פונדה

ג'יין קנדי

מרילין מונרו

צעדנו, צעדנו, צעדנו — ומה השגנו? הפכנו את ג'יין פונדה למפורסמת!

משכילים ומנומסים, אך תקיפים ללא־רתע, תקירת שתי־וערב לאישים מדיניים. שידור מכל קצוות בריטניה, שבו התנגשו טיפוסים שונים מהרחוב עם חברי פרלמנט שתבע את ביטול המלוכה, מישרד שבו הוחלפו דברים חריפים ואף עלבונות, הכל בסיגנון מנומס. בגרמניה, מישרד כלכלי, שתיאר בצורה אינטליגנטית ומובנת לכל את סיבות המשבר הנוכחי; דיווח אנושי על בעיותיו של מנהל־חברה שהפך מובטל והמנסה להסתגל למצבו החדש. קרייניו־רצף שהן לא רק יפהפיות זוהרות, אלא גם אינטליגנטיות, מחוננות בחושי־הומור, המסוגלות לפנות אל הקהל בצורה נורמלית ומלבבת, כל אחת מהן גלוריה סטיוארט בימי זוהרה.

לעין הישראלית, זהו פלא ממש: קריינית שיש לה הכעות־פנים, ממש הכעות־פנים אנושיות, המתחלפות בהתאם לתוכן הדברים שהיא אומרת.

מאז שחזרתי לארץ, ראיתי את התחלתו של סרט חסר כל עניין על מאלאיה שמלפני 20 שנה, שיכול היה לשעמם אף את ידידי, פילהיים. תשפוכת אינסופית של פוליטיקאים שאין להם מה לומר (ורק משום כך נבחרו לכנסת). פרשנים החוזרים על כל הדברים המקובלים והשיגרתיים, כתבים שאינם מעזים לשאול שאלות ולהכריח את המראיינים לדבר אמת, והסדרי רוח הכלשיות היוצאות מן האף.

כמה זמן אפשר לטמטם עם שדם במק"גארט? מה תהיה דמותו של דור שזהו מזונו הרוחני היחיד?

יש בעולם די סרטים מרתקים ומעניינים, כדי למלא בהם 100 שעות ביממה. יש בארץ שפע של אנשים שיש להם מה לומר, והמסוגלים לנהל ביניהם ויכוחים שיעוררו למחשבה. יש בארץ (ובטלוויזיה עצמה) די והותר עיתונאים אמיתיים המסוגלים להוציא מפי פוליטיקאים את האמת על מעשיהם ועל מחדליהם. **מדוע נגזר על עמ"הספר, עמ"הפגודה החרי שב את עצמו להתגלמות הגליון היהודי, לפי בור שכל־התקשורת העיקרי שלו יהיה ביצה של באנאליות מטמטמת?**

JA, AUSROTEN!

חזויה גרמנית: חיפשתי מיסעדה לארוחת־ערב פשוטה. מאחת הדלתות בקעה מוסיקה מחרישה־אוזניים של שיר־לכת גרמניים. נכנסתי וראיתי על הבמה תזמורת עממית באוורירית, במיכנסיה־עור הקצריים של אותו מחוז, כשהיא סוחטת מסוללה של חצוצרת את מירב הרעש הקצוב. ישבתי ואכלתי נקניקיות עם סאלט תפוחי־אדמה, כמו הגרמנים הטובים שמסביבי, כאשר קלטה אוזני מילה גרמנית אחת שעוררה בי אסוטיאציות מסוימות: „אוסרוטן!“ להשמיד.

הסתובבתי בזהירות כדי לראות מי המדבר, וראיתי גרמני צנום בגיל העמידה, בעל עיניים של קנאי, שתוי מטיף בלהט לבחור מוקן שהקשיב בסבלנות. **„השמיד!“ שמעתי שוב, „לעקור מן השור“ רש!“ כמה מילים שלא קלטתי, „הערבים.“ שוב כמה מילים שלא תפסתי, „וגם היהודים.“ אוסרוטן. פרניכטן. עראכר. יודן. ציוניזם.**

מה רצה לומר? שצריכים להשמיד את הערבים ואת היהודים? שגם היהודים צריכים לעזור בהשמדת הערבים? או שהערבים צריכים להשמיד את היהודים? (חמשד בעמוד 26)

הקטן היתה מרתקת מדי. ולא רק בערב, כאשר הוצגו התוכניות הכלליות, אלא גם בבוקר, כאשר הוקרנו סרטי הלימוד והחינוך לבתי־הספר. איזה עושר של סרטים מאלפים, מרתקים, עשויים בטוב־טעם! סרטים המרחיבים את האופק של האדם הצעיר והמגלים לו עולמות חדשים: סרט על פיליפ הים בהאביטאט הטבעי שלהם, סרט על צבי־הענק העובר אוקיינוסים, סרט על שפע החי במעיין אפריי קאי. סרט־הדרכה המסביר לבני־נוער ברצינות מבוגרת מה צפוי להם אם יבחרו בקריירה של צבעי או משרט־טאפטים, איזה סיפוק אפשר למצוא בה, ואילו תכונות דרושות — והמגלה תוך כדי כך מידע מעניין ביותר. סרט על דגמים בלתי־סימטריים בטבע ובחיי האדם — פרחים בשדה ועל שימלת המלכה אליזבת, תנועה של חיות בערבה ושל מכוניות — חג לעיניים. ולמבוגרים: סרט גרמני על שפע אמיתי, תוך הסכר רת פעולת המישטרה, ושילוב שחקנים המשחזרים את הפשע עם הדמויות האמיתיות שהיו מעורבות בו. סרט עלילתי ישן אך טוב על ההתנגשות בין אלמנטים המילחמה וסביבתו, על פי ספר של היינריך בל. ובלוני דון: סרט־מופת צרפתי על רצח בכפר, הצגת־ככורה עולמית של סרט בריטי חדש, על חיי שני דורות בכפר, שכל המשתתפים בו הם בני־הכפר עצמם, ללא שחקנים. ראיונות פוליטיים, שבהם עורכים כתבים

— גדולות, חמות, ידידותיות, מלאות חיים, כימעט ואמרת: מלאות נשמה.

גן־החיות של פראנקפורט הוא יצירת־אמנות. הוא נושא את חותם האיש המפורסם שהיה מנהלו במשך שנים רבות, אהבה־חיות מושבע שהוא אחד מראשי התנועה העולמית להצלת עולם החי מכלייה. הוא למד לטוס כדי לחקור את הווי חיות־הפרא של אפריקה בשטח. בנו ניספה בתאונת־מטוס על רקע זה. הגן כולו מקושט בסימאמות מסוג: „אנחנו תחנה בדרך שבין החייה ובין האדם.“

הגן בא לשחרר את החיות מחיי־הגיהוי נום, שהיו נחלתם כגנייה־חיות הקודמים. חייה הכלואה בכוב קטן, גורלה כגורל אדם המלוא זמו רב כצינוק: היא משתגעת. בגן־החיות הקלאסי, כל החיות הן חודות־נפש, ואין ללמוד דבר מהתנהגותן.

בגן המודרני, כמו זה של פראנקפורט, משוחררת החייה עד כמה שאפשר. האריות מסתובבים חופשיים ומטפסים על סלעים בשטח המוקף תעלה רחבה, שאין הם יכולים לעברה. התניינים רובצים באגם פתוח בחממה. (ושלט לאקוני מזהיר את המבקרים שהתנין יכול לקפוץ, ולא כדאי להושיט לו יד.) לבני־דודנו, הקופים האנושיים, יש מרחב־חייה מישפחתי גדול וחצר ענקית ואפשר להסתכל שעות על גבי שעות בחיי־המישפחה שלהם.

הפינגוונים עורכים תהלוכה יומית בגן, כמו מחלקה של חי"ר. הנמרה משתקת עם גוריה. האריות העצליים רובצים על הארץ, ומבטיהם עוברים דרך בני האדם כבזז אינסופי, כאילו לא היו קיימים. כלבים מדדה על שפת הבריכה שלו, גוסל החוצה ומשתדל לחזור, כשכל הדודים והדודות שלו מתקבצים במקום, מנענעים בראשיהם וכאילו אומרים זה לזה: „אמרתו לו אלף פעמים שייזהר!“

נזכרתי בגן־החיות של תל־אביב, אוסף של צינוקים בארכאריים, הרחוסים בשטח זעיר לרגלי בניין העירייה, והדומה לביית־משוגעים בימי־הביניים.

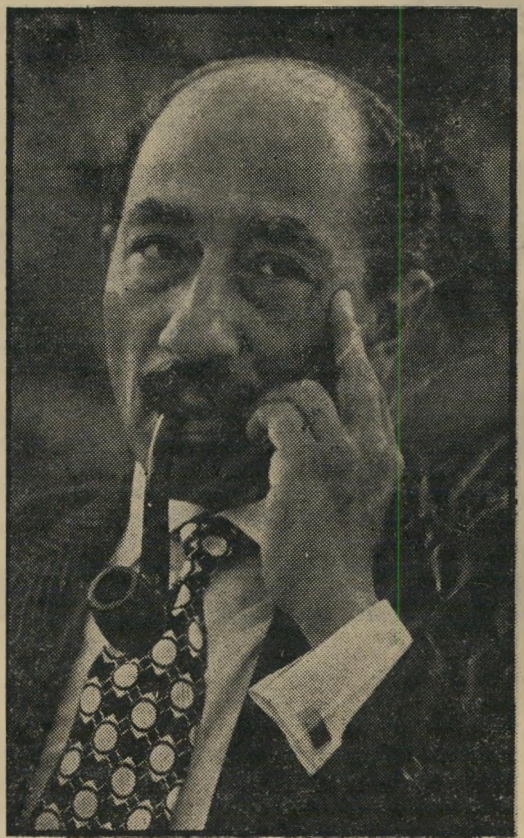
כאשר מציץ ראש־העירייה מבעד לחלון, הוא רואה את גן־החיות. גם מבלי לפתוח את החלון, הוא שומע את קולותיהן המעונים. אולי ייטול ציצ' את היוזמה לידיו, וידאג להקמת גן־חיות מודרני, מרווח ויפה בר עיר? שאם לא כן, מטוב לפרק את גן־החיות ולשלוח את החיות המיסכנות לארצות בעלות גישה אחרת לייצורים הגהרמים של אלהים.

גלוריה וצבי־השעה

פגשתי שוב בירידי החדש, פילהיים, כעבור יומיים. הפעם בלונדון, לא בגן־החיות, אלא על מסך הטלוויזיה. הוקרן סרט מצויין על חייה זו, שהופק בידי זוג שחי כמה חודשים על חוף נידח, המשמש לפילהיים בעונת־ההמלטה.

אייאפס בקר באירופה מבני דגלות מה זאת טלוויזיה — וההוויכוח שוב שמה שנקרא בשם זה בארץ אינו אלא קאריקטורה של מבי שיר זה. הטלוויזיה הישראלית דומה לטל־וויזיה הבריטית או הגרמנית כמו שגן־החיות של תל־אביב דומה לזה של פראנקפורט. היא מרכאה ומנוונת את עובדיה, בשם שגן־החיות התל־אביבי מנוון את תושביו.

לא פעם ישבתי רתוק לפני המכשיר, והרגשתי שאין לי חשק לקום וללכת לפגישה חשובה, לתיאטרון או אף לערב־בילויים סתם, מטני שהתוכנית על המסך

מאראת

„למה אתם לא עוזרים לו?“